

Свят без „правила“

Човек, който е разпрограмиран, поглежда света и вместо да види йерархии на различни управляващи класи в рамките на различни юрисдикции, вижда свят от равни хора – не по талант, способност или богатство, разбира се, а по права. Той вижда свят, в който всеки човек притежава себе си, и стига до разбирането, че няма законен господар, че няма никой над него, и че това важи също и за всички останали хора. Той няма задължения към никаква „Власт“, никаква „страна“ и никакъв „закон“. Той е суверенно същество. Той е обвързан от своето собствено съзнание и от нищо друго.

Това разбиране е невероятно освобождаващо, но също така може да бъде и доста объркващо за онези, които винаги са измервали своето поведение с това колко добре се подчиняват на другите. Подчинението не само е лесно, тъй като позволява на някой друг да взема всички решения, но също така позволява на онзи, който сляпо се подчинява, да си въобразява, че последствията, каквито и да са, са винаги задължение на някой друг. Това да трябва да *решаваш* кое е правилно и кое неправилно и да знаеш, че само ти си отговорен за своите решения и действия, може да се усети като огромно бреме. Всъщност, да изгубиш вярата си в „авторитета“ означава да пораснеш, което има своите предимства и недостатъци. Разиндоктринираният човек не може вече да се изправи пред света като безгрижно, безотговорно дете, но същевременно той ще притежава една степен на свобода и възможности, каквито не е можел да си представи преди.

Етатистите често изпитват дълбоко вкоренен ужас от един свят, в който всеки човек решава сам за себе си какво трябва да прави. За тяхно съжаление, това е нещо,

което изобщо винаги е съществувало и винаги ще съществува. Всеки човек *вече* решава сам за себе си какво ще прави.

Това се нарича „свободна воля“. Мнозина смятат, че ако един човек няма задължение към някой „авторитет“ и становището му е: „Мога да правя каквото поискам“, той ще се държи като себично животно. Някои хора дори си представят, че биха станали животни, ако не бяха ръководени от господар. Такова вярване внушава, че хората чувстват силно морално задължение да правят това, което им се казва, а иначе изобщо нямат морални граници. Но повечето хора се подчиняват на „закона“, защото вярват, че е *добре* да правят това. Няма причина да се мисли, че ако не бъдат покорни на някакъв господар, същите тези хора няма вече да ги е грижа да бъдат добри. Обаче мнозина все още смятат, че човешките същества са глупави диваци, държани под контрол само от управляващите. Затова те очакват, че ако не бъдат обуздани чрез вярата в „авторитета“, повечето хора биха станали като отвързани животни.

Онези, които са се освободили от заблудата за „авторитета“, знаят по-добре. Разбира се, от дадени действия има последствия – със или без „авторитет“. Освен по морални причини, повечето хора обикновено избират да се държат по начин, с който да не си навлекат гнева на другите. Дори никой да не вярва, че има правилно и неправилно, това да бъдеш рецидивист – крадец или убиец – е опасно, а това да се намери начин за мирно съвместно съществуване е в полза както на отделните индивиди, така и на групата. Но освен това, повечето хора се стараят да бъдат добри. Всъщност, ето защо те се подчиняват на „закона“: защото са научени, че е добре да правят това. Проблемът не е в това, че хората не искат да бъдат добри; проблемът е, че тяхната преценка за това кое е добро и кое е лошо

е ужасно изкривена и изопачена от вярата в „авторитета“. Те са научени, че да финансираш и да се подчиняваш на банда разбойници е добродетел, а да се съпротивляваш е грях. Те са научени, че да молят тези разбойници да грабят и управляват ближните им (чрез „законодателство“) е абсолютно морално и законно. Казано накратко, когато става дума за „авторитет“, те са научени, че доброто е зло и че злото е добро. Извършването на насилие чрез „закона“ се смята за добро, а съпротивата срещу такова насилие („нарушение на закона“) се смята за лошо.

Без мита за „авторитета“ хората биха имали и несъгласия, а някои биха били и злонамерени или нехайни и биха извършвали и глупави или враждебни неща. Главната разлика в това как хората биха си взаимодействали без суетверието, наречено „авторитет“, е съвсем проста: Ако някой не смята, че сам има право да направи нещо, той няма да смята, че има право да помоли някой друг да го направи, нито пък че има право да го направи от името на някой друг. Идеята е толкова проста, почти до степен да звучи тривиално, но би довела до огромна промяна в човешкото поведение.

А именно, ако някой не смята, че има право насилствено да ограбва ближните си за плащането на образованието на детето си, той няма да смята и че има право да „гласува“ за местна „Власт“, която да наложи „местен данък“, за да се плаща за „обществените“ училища. И ако някой не смята, че има право да краде имуществото на ближния си, за да финансира някакво училище, той няма да смята, че има право да прави това, дори и да му е дадена значка и да му е казано да направи това в името на „закона“. Още един пример: ако някой не смята, че има право да разбива нечия врата и да измъква човека, за да го тикне в затвора за години, затова че е притежавал растение, което

има свойство да променя съзнанието, то той няма да смята, че има право да подкрепя и „законите против наркотиците“. Нито пък изведнъж ще сметне, че има право да се занимава с нахлуване в чужд дом, употреба на сила и отвлечане само защото някакъв „авторитет“ му е дал значка и му е казал да направи това в името на някакъв „закон“. И още един пример: ако някой не смята, че има право да използва насилие, за да попречи на някакъв абсолютно непознат човек да стъпи където и да било в цялата „страна“, то той няма да смята и че има право да прави това, ако някой му даде значка на служител на Агенцията по имиграцията и митниците, нито пък ще смята, че има право да подкрепя „имиграционните закони“, които дават указания на други хора да правят това.

В едно общество без мита за „авторитета“ все още ще има крадци, убийци и други агресори. Разликата е, че всички хора, които смятат кражбата и убийството за нещо неморално, не биха *подкрепяли* и *оправдавали* „законна“ кражба и убийство, каквото днес прави *всеки* етатист. Освен това, да се подкрепя някой „закон“ означава да се подкрепя използването на авторитарно насилие в някаква необходима степен, включително въоръжено насилие, за да се постигне съответствие със „закона“. И хората, които възприемат кражбата и убийството като неморални, не биха извършвали такива актове само затова, че някакъв „авторитет“ или „закон“ им бил казал да ги извършват.

Колко неща от онези, които вършат ежедневно, полиците биха извършили по своя инициатива, без „законът“ или „Властта“ да им казват да ги извършат? Много малко. Колко неща от онези, които вършат рутинно, „войниците“ биха извършили по своя инициатива, без някой авторитарен военен водач да им казва какво да извършат? Много малко. Колко от нещата, които вършат сега, „данъчните

служители“ биха извършили по своя инициатива, без да им казва някаква „Власт“ да ги извършат? Нито едно. Всичко *добро*, което хората, наречени „служители на закона“, вършат сега – напр. стараят се да попречат на наистина враждебни, опасни хора да навредят на невинни – могат да вършат без мита за „авторитета“. И те могат да вършат това както от добро сърце, така и като професия, срещу заплащане, в случай че други хора доброволно биха поискали да им плащат за извършването на това. Същевременно, всичко *лошо*, което „служителите на закона“ и войниците вършат сега – напр. да тероризират или застрелват хора, за които не знаят нищо, да извършват агресия срещу онези, които вършат „престъпления“ без жертви, като задържат, разпитват и нападат напълно непознати хора – повечето от тези служители и войници ще спрат да го вършат.

Колко хора е нападнало, измъчвало и избило населението на Германия като цяло, или населението на Русия като цяло, или населението на Китай като цяло, *преди* съответната „Власт“ на тези страни при режимите на Хитлер, Сталин и Мао да приеме „закони“, уж за да *узаконят* тези зверства? Почти николко. И колко зверства са извършени, *след като* „авторитетът“ издава заповеди, нареждащи на хората да ги извършват? Броят е потресаващ: десетки милиони убити, стотици милиони пострадали от насилие, гнет и изтезания. Явно хората на тези страни (това може да се каже и за всяка друга страна) са далеч по-малко склонни да извършват актове на агресия по своя инициатива, отколкото когато някакъв въображаем „авторитет“ им заповяда да правят това.

По ирония, когато се изправят пред идеята за чисто доброволно общество, в което всяка услуга, дори отбраната и охраната, се финансират доброволно от клиентите, вмес-

то чрез насилствено „данъчно облагане“, много етатиристи предсказват, че частните охранителни фирми биха се развили в нова корумпирана, потисническа „Власт“, или че конкуриращи се охранителни фирми накрая биха се включили в непрекъснати конфликти помежду си с употреба на сила. Такива предсказания пропускат да отчетат това, че повечето хора не желаят да нападнат и ограбват ближните си и не желаят да бъдат самите те нападани и ограбвани, и че изобщо само чрез вярата в „авторитета“ мнозинството смята, че е редно да подкрепя грабежа чрез „данъчно облагане“ или да се чувства задължено да съдейства за собствено то си насилствено ограбване чрез „подчинение на закона“. Без схващането, че „Властта“ има права, каквито индивидите нямат, изобщо нито една злонамерена, агресивна частна охранителна фирма не би имала масова подкрепа. Ако тези фирми се смятат просто за частни работници, наети от обикновените хора, нито една от двете страни – нито клиентите, нито наетите от тях охранители, биха си въобразили, че работниците имат каквото и да било право да крадат, тормозят, тероризират или да правят каквото и да било, което никой друг човек няма право да прави.

Да погледнем по друг начин и за да стане по-лично, да си представим живот в свят, в който никой от нашите ближни не смята, че има право да подкрепя това да бъдем „облагани с данъци“, за да финансираме неща, които не одобряваме. Да си представим, че всяка кауза, всеки план, всяка програма, всяка идея, всяко предложено решение на всички видове проблеми, е нещо, което или бихме, или не бихме подкрепили *доброволно*. Да си представим, че живеем в свят, в който никой от нашите ближни не смята, че има право насилствено да ни налага своите идеи, избор и начин на живот. Те биха смятали, че имат право (както и сега) да използват сила, за да спрат всеки, който реши да ги

нападне или ограби, но много малко от тях биха се почувствали добре, когато извършат какъвто и да било вид агресия срещу някого.

Противно на онова, което повечето хора приемат, именно така би изглеждал един „свят без правила“. Всеки човек ще бъде ръководен от собствената си съвест – което може да се смята за самоналожени „правила“ или „самоуправление“ – и въпреки че някои хора, действащи по своя инициатива, биха направили и глупав или злонамерен избор и биха извършили актове на агресия, никой вече не би смятал, че ако нещо се нарече „закон“ или „правило“ може да превърне изконно несправедлив акт в нещо добро. И ако *окажете съпротива* срещу такъв акт на агресия, вашите близки биха ви похвалили, че сте постъпили така, вместо да ви заклеймят като „престъпник“, което биха направили днес почти всички от тях, ако окажете съпротива срещу акт на агресия, който уж бил „законен“.